

ΠΑΛΗΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΜΑΜΖΕΛ ΝΙΤΟΥΣ

Είπα την Ματζέλ Νιτούς.

Τήν είδα όπως τότε. στήν παλιή καλή εποχή.

Στά μεγάλα φωτεινά μάτια της είχε τήν ίδια λάμψη, τήν ίδια θερμότητα, τόν ίδιο παλιό γνώριμό μου παλιό στήν φωνή της. Τι κι άν τά χρόνια πέρασαν;

Ή ψυχή τοῦ καλλιτέχνη, ἀλήθεια, δέν γερνάει ποτέ!

Τή θυμάμαι, ὕστερα ἀπό τόσα χρόνια, σφιγμένη στό μαύρο τούλινο φόρεμά της, γεμάτο λαμπερές τρέμουσες, μέ τή χιονάτη περρούκα της, στή δεύτερη πράξι τῆς «Νιτούς»...

Ήλεκτρισμένο τό πάλο ἀπό τό παίξιμό της, ἤλεκτρισμένη ἡ πλατεία ἀπ' τή μάγισσα αὐτή.

Ἔβλεπε κατάπληκτη τότε ἡ Ἀθήνα νά ζωντανεύη μπρός στά μάτια της ἕνα καινούριο εἶδος τέχνης, ἡ ὀπερέττα, μέ τό σπαρταριστό κείμενο, μέ τή γλυκειά λεπτή μουσική της...

Τά χρόνια πέρασαν, μά τδνομά της μόνο, ξανα-

Ἡ κ. Ροζαλία Νίκα καί ὁ κ. Ἄγγελος Χρυσομάλλης στή «Ματζέλ Νιτούς».

φέρνει στά μάτια τῶν παλιῶν, τήν καλύκορμη αὐτή γυναίκα, ποῦ ἤξερε νά φέρνῃ δάκρυα στά μάτια, μέ μιὰ δραματική φράση της γεμάτη ἔξαρση, μά καί ποῦ μπορούσε νά γεμίση χαρά τοῦς θεατές της, μ' ἕνα ἑλαφρό πεταχό τραγουδάκι της.

Φοροῦσε μέ τήν ἴδια εὐκολία τήν τραγική μάσκα τῆς Ἀντιγόνης, ὅπως μπορούσε τό ἄλλο βράδυ, σέ μιὰ εὐθόμη μελωδία Βιεννέζικης ὀπερέττας, νά σκορπίση καημούς καί πόθους.

Ἔζηπε τήν τραγική Ἥρω στό δράμα τοῦ Γκριλπάρτερ, ἔγινε ἡ χαριτωμένη Ροζίνα, ὡς τόσο, στούς Μυλωνάδες.... Σκόρπισε ρίγη συγκινήσεως σάν Ζακελίνα, στήν Ἄγνωση, τοῦ Μπισσόν, ποῦ, ὀρθαστή, τήν χειροκροτοῦσαν οἱ θαυμαστές της.

Πῆρε τόσες μορφές, ἔζησε τόσες Ἡρώιδες, ὅσες εἶναι οἱ πτυχές τῆς δόσκολης ἀλουργιάς τῆς τέχνης.

Μά διαμάντι φωτεινό εἶναι καί θά μένη στήν καλλιτεχνική της κορώνα ἡ Ματζέλ Νιτούς.

Ἔζησε σέ μιὰ εποχή ποῦ ἡ Ἀθήνα τραγουδοῦσε τίς φεγγαρόλουστες βραδυές, μεθώντας στό ἄρωμα τῆς γαζίας. Σέ μιὰ εποχή, ποῦ ἡ Ἀθήνα ζοῦσε πραγμα-

τικά, μιὰ λησμονημένη πιά ὀμορφιά. Τότε, ποῦ ἀπ' τά λαντά κατέβριναν ἀρωματισμένες κυρίες, σωστά ζωντανά λουλουδία, συνοδευόμενες ἀπό κομψοῦς βαβα-

λιέρους μέ τό ἄνθος στή μπουτονιέρα.

Ἔζησε στήν χαμένη πιά αὐτή εποχή!

Μά τά χειροκροτήματα τῶν πιστῶν τῆς ἀντηχοῦν ἀκόμα ζωηρά στή φαντασία της.... Ἦταν ἡ σπῖθα ποῦ ὄναβε φωτιές στίς καρδιές ὀλων. Ἦταν ἡ ὀμορφιά ζωντανεμένη....

Τά θύμησα ὀλ' αὐτά ἕνα πρωῖνό, στήν παλιή, μ' ἀξέχαστη Νιτούς.

Ἐλαμψαν δάκρυα στά μάτια της....

— Ὅχι, μ' ἀποκρίθη. Δέν ἔκανα τίποτε ἐγὼ στό θέατρο. Πόσο θά μέ μισεῖ ἡ τέχνη. Δάκρυσα κι' ἐγώ.

Ἄγνη καρδιά θεατρίνας!... Πόσα θά σοῦ χρωστᾷ ἡ Τέχνη, ἀφοῦ μέ σεβασμό προφέραυ τ' ὄνομά σου, ὅσοι τότες σέ γνώρισαν, σέ χειροκρότησαν, σέ θαύμασαν. — Ναί!... ἡ Ροζαλία Νίκα... ἡ Νιτούς!

Δ. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΤΗΣ

«ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ»